

Vânătoarea de lectură în biblioteci, ediția a III-a, 2023-2024

– Etapa pe școală –

Era o fată de vârsta mea. Avea părul negru și fața plină de bube. Sorta gunoiul în grămezi, una pentru cutii de tablă, alta pentru sticle. În apropiere, băieții căutau prin gunoi fier vechi folosindu-se de niște magneți legați de o sârmă. Voiam să vorbesc cu ei, dar îmi era teamă.

În aceeași zi, mai târziu, i-am povestit tatei despre copiii de la containere și l-am dus să-i vadă. Le-a vorbit cu blândețe, dar ei au fugit. L-am întrebat de ce nu merg la școală. Mi-a spus că acei copii își întrețin familiile, vânzând tot ce găseau pe câteva rupii; dacă se duceau la școală, familiile lor rămâneau flămânde. În drum spre casă, am văzut alunecându-i lacrimi pe obraz.

Eu cred că există tot atâta bine cât există rău, și că de fiecare dată când apare un om rău, Dumnezeu trimite pe lume și unul bun. Așa că am decis că era vremea să stăm de vorbă cu Dumnezeu despre problema asta. „*Dragă Doamne*“, am scris într-o scrisoare. „*Tu știi că există copii obligați să muncească la gropile de gunoi?*“ M-am oprit. Firește că știa. Apoi mi-am dat seama că el era cel care vruse să-i vadă. Îmi arăta ce fel de viață aș avea dacă nu m-aș duce la școală.

Până atunci, crezusem că un creion fermecat poate schimba lumea. Acum știam însă că eu eram cea care trebuia să facă ceva. Nu știam ce. Dar i-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea puterea și curajul să fac lumea mai bună. Mi-am semnat scrisoarea, am făcut-o sul și-am legat-o de o bucată de lemn, i-am pus o păpădie deasupra, și i-am dat drumul pe un pârâu care se varsă în râul Swat. Dumnezeu avea s-o găsească acolo, cu siguranță.

Dacă eu voiam să-i ajut pe copiii de la containerele de gunoi, mama voia să ajute pe toată lumea. Începuse să pună firimituri de pâine într-un castron pe pervazul geamului de la bucatărie. Lângă ele era o porție de pui cu orez. Pâinea era pentru păsări și orezul pentru o familie săracă din cartier.

— Și noi știm cum e să-ți fie foame, *pisho*. Nu trebuie să uităm să împărțim ce avem.

Așa că împărțeam tot ce aveam. Chiar și casa ne-o împărțeam cu o familie de șapte oameni care intraseră la ananghie. Ar fi trebuit să-i plătească tatei chirie, dar de multe ori ajungea să-i împrumute el cu bani. Și deși școala lui nu prea făcea profit, oferea peste o sută de locuri gratis copiilor săraci.

Își dorea să fi putut oferi mai multe. Între timp, mama începuse să servească micul dejun în fiecare zi pentru câteva fete.

— Cum să învețe pe stomacul gol? spunea ea.

Într-o zi am observat că mulți dintre elevii care învățau de mult timp la școală nu s-au mai întors. L-am întrebat pe tata ce e cu ei.

— O, *jani*, mi-a spus el, oamenii mai bogați și-au retras copiii de la școală când au văzut că împart clasa cu fiii și fiicele oamenilor care le fac curat în casă sau le spală rufe.

Eram tânără, dar suficient de mare cât să-mi dau seama că nu e corect și să înțeleg că dacă plecau prea mulți elevi plătitori, asta avea să însemne vremuri grele pentru școală și pentru familia mea. Ceea ce nu știam atunci e că ne pândea un pericol și mai mare – nu doar pentru școală și familie, ci pentru întregul Pakistan.